

סוג הבחינה: א. בגרות לנבחני משנה
ב. בגרות לנבחנים אקסטרניים
מועד הבחינה: קיץ תשע"ה, 2015
מספר השאלון: 135,001108

ת נ ך

יחידת הלימוד החמישית

הוראות לנבחן

- א. משך הבחינה: שעה וחצי.
 - ב. מבנה השאלון ומפתח ההערכה: בשאלון זה פרק אחד ובו שמונה שאלות.
עליך לענות על חמש שאלות. $100 = 20 \times 5$ נקודות
 - ג. חומר עזר מותר בשימוש: תנ"ך שלם בלי פירושים, בלי תוספות ובלי תרגום.
מותר להשתמש בתנ"ך שיש בו מפות.
 - ד. הוראות מיוחדות: (1) אל תעתיק את השאלה; כתוב את מספרה בלבד.
(2) התרכז בנושא. בסס את דבריך על הכתוב.
- הערה: בקטעים מן התנ"ך השם המפורש בא בצורת ה'.

כתוב במחברת הבחינה בלבד, בעמודים נפרדים, כל מה שברצונך לכתוב כטיוטה (ראשי פרקים, חישובים וכדומה).
רשום "טיוטה" בראש כל עמוד טיוטה. רישום טיוטות כלשהן על דפים שמחוץ למחברת הבחינה עלול לגרום לפסילת הבחינה!

ההנחיות בשאלון זה מנוסחות בלשון זכר ומכוונות לנבחנות ולנבחנים כאחד.

ב ה צ ל ח ה !

ה ש א ל ו ת

ענה על חמש מן השאלות 1-8 (לכל שאלה – 20 נקודות).

1. קרא בראשית, ל"ד, 14-24.

י וַיֹּאמְרוּ אֵלֵיהֶם לֹא נוֹכַל לַעֲשׂוֹת
הַדָּבָר הַזֶּה לְהֵת אֶת־אֲחֵינוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר־לוֹ עֵרְלָה בִּי־
ט חֲרָפָה הוּא לָנוּ: אַךְ־בִּזְאֵת נָאוֹת לָכֵם אִם תִּהְיוּ כָּמֹנוּ
טז לְהַמּוֹל לָכֵם כָּל־זָכָר: וְנִתְּנוּ אֶת־בָּנֵינוּ לָכֵם וְאֶת־בָּנֹתֵיכֶם
יז נִקַּח־לָנוּ וְיִשְׁבְּנוּ אִתְּכֶם וְהִיָּינוּ לָעַם אֶחָד: וְאִם־לֹא תִשְׁמָעוּ
יח אֵלֵינוּ לְהַמּוֹל וּלְקַחְנוּ אֶת־בָּתְּנוּ וְהִלְכְּנוּ: וַיִּיטְבוּ דְבָרֵיהֶם
יט בְּעֵינֵי חֲמוֹר וּבְעֵינֵי שָׁכֵם בֶּן־חֲמוֹר: וְלֹא־אַחֵר הִנְעֵר לַעֲשׂוֹת
כ הַדָּבָר כִּי חָפֵץ בַּבַּת־יַעֲקֹב וְהוּא נִכְבֵּד מִכָּל בֵּית אָבִיו: וַיָּבֹא
כא חֲמוֹר וּשְׁכֵם בָּנוּ אֶל־שַׁעַר עִירָם וַיְדַבְּרוּ אֶל־אֲנָשֵׁי עִירָם
כא לֵאמֹר: הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׁלָמִים הֵם אֶתָּנוּ וַיֵּשְׁבוּ בָּאָרֶץ
וַיִּסְחָרוּ אֹתָהּ וְהָאָרֶץ הִנֵּה רַחֲבַת־יָדַיִם לִפְנֵיהֶם אֶת־בָּתְּנָם
כב נִקַּח־לָנוּ לְנָשִׁים וְאֶת־בָּנֵינוּ נָתַן לָהֶם: אַךְ־בִּזְאֵת יֵאָתָּו
כג לָנוּ הָאֲנָשִׁים לְשֹׁבֵת אֶתָּנוּ לִהְיוֹת לָעַם אֶחָד בְּהַמּוֹל לָנוּ כָּל־
כג זָכָר כַּאֲשֶׁר הֵם נְמָלִים: מִקְנֵהֶם וְקִנְיָנָם וְכָל־בְּהֵמָתָם הֵלֹא
כד לָנוּ הֵם אֵךְ נְאוֹתָהּ לָהֶם וַיֵּשְׁבוּ אֶתָּנוּ: וַיִּשְׁמָעוּ אֶל־חֲמוֹר
וְאֶל־שָׁכֵם בָּנוּ כָּל־יִצְחָק שַׁעַר עִירוֹ וַיִּמְלֹךְ כָּל־זָכָר כָּל־יִצְחָק
שַׁעַר עִירוֹ:

א. קרא את דברי מ' ויינפלד שלפניך.

במרכז הפרק עומדת בעיית החיתון בין בני יעקב לבני שכם [...], ויש בכך מעין הקדמה לאזהרות בחוקה הישראלית, שלא [...] לבוא אתם [עם יושבי הארץ] בקשרי חיתון.
(מ' ויינפלד, "בראשית", עולם התנ"ך)

הסבר את "בעיית החיתון" שוויינפלד מזכיר בדבריו. בסס את דברך על שלוש ראיות:

על ראיה מן הקטע שלפניך מבראשית, ל"ד, על ראיה מבראשית, כ"ד, 3-4 ועל ראיה מדברים, ז', 1-3.
הסבר כל ראיה שהבאת.

(12 נקודות)

ב. קרא פסוקים 20-24 בקטע שלפניך.

על פי פסוקים אלה, מה הייתה הסיבה להסכמתם של אנשי שכם להימול?

בסס את דברך על הכתוב. (8 נקודות) /המשך בעמוד 3/

שים לב: המשך הבחינה בעמוד 4.

2. קרא בראשית, ל"ח, 26-6.

וַיִּקַּח
 ז יהודה אִשָּׁה לְעֶרְבּוֹ וּשְׁמָהּ תָמָר: וַיְהִי עַרְבּוֹר יְהוּדָה
 ח רַע בְּעֵינֵי הָהָרִים וַיִּמָּתְהוּ הָהָרִים: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְאוֹנָן בֶּן אֶל-
 ט אִשָּׁת אָחִיו וַיִּבֶס אֹתָהּ וְהִקֵּם זָרַע לְאָחִיו: וַיֵּדַע אוֹנָן כִּי לֹא
 לוֹ יִהְיֶה הַזָּרַע וְהָיָה אִם-בָּא אֶל-אִשָּׁת אָחִיו וּשְׁחַת אֶרְצָה
 י לְבָלְתִּי נִתְּן-זָרַע לְאָחִיו: וַיֵּדַע בְּעֵינֵי הָהָרִים אֲשֶׁר עָשָׂה וַיָּמָת
 יא גַּם-אֹתוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְתָמָר כְּלָתוֹ שְׁבִי אֵלַימְנָה בֵּית-
 אָבִיךָ עַד-יִגְדֹּל שְׁלָה בְנִי כִי אֲמַר פְּנִימוֹת גַּם-הוּא כְּאָחִיו
 יב וַתֵּלֶךְ תָּמָר וַתֵּשֶׁב בְּבֵית אָבִיהָ: וַיִּרְבוּ הַיָּמִים וַתֵּמָת בֶּת-שׁוֹעַ
 אִשָּׁת-יְהוּדָה וַיִּנָּחַם יְהוּדָה וַיַּעַל עַל-גִּזְזֵי צֹאנוֹ הוּא וְחִירָה
 יג רָעָהוּ הַעֲדָלְמִי תִמְנָתָהּ: וַיִּגְדֹּל לְתָמָר לֵאמֹר הִנֵּה חָמִיד עָלֶיהָ
 יד תִּמְנָתָהּ לְגֹז צֹאנוֹ: וַתִּסֹּר בְּגָדֶיהָ אֱלִמְנוּתָהּ מֵעַלֶיהָ וַתִּכְסֵּם
 כ פִּצְעֶיהָ וַתִּתְּעַלֶּף וַתֵּשֶׁב בִּפְתַּח עֵינִים אֲשֶׁר עַל-דֶּרֶךְ תִּמְנָתָהּ
 טו כִּי רָאָתָה כִּי-יִגְדֹּל שְׁלָה וְהוּא לֹא-נִתְּנָהּ לוֹ לְאִשָּׁה: וַיִּרְאָהּ
 טז יְהוּדָה וַיַּחְשְׁבָהּ לְזוֹנָה כִּי כִסְתָהּ פָּנֶיהָ: וַיֵּט אֶלֶיהָ אֶל-הַדֶּרֶךְ
 ז' וַיֹּאמֶר הֲבֵה נָא אָבוֹא אֵלַיךָ כִּי לֹא יָדַע כִּי כְלָתוֹ הוּא וַתֹּאמֶר
 יז מַה-תֵּתֶנְךָ לִּי כִּי תָבוֹא אֵלַי: וַיֹּאמֶר אֲנִכִּי אֲשַׁלַּח גִּדֵּי-עֹזִים
 יח מִן-הָצֹאן וַתֹּאמֶר אִם-תִּתֶּנְךָ עֲרֹבוֹן עַד שְׁלֹחֶךָ: וַיֹּאמֶר מֶה
 יט הָעֲרֹבוֹן אֲשֶׁר אֶתֶּן-לָךְ וַתֹּאמֶר חֲתָמְךָ וּפְתִילְךָ וּמִטְנְךָ אֲשֶׁר
 כ בִּידְךָ וַיִּתֶּן-לָהּ וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וַתַּהַר לוֹ: וַתִּקֶּם וַתֵּלֶךְ וַתִּסֹּר
 כא צִעִפָּהּ מֵעַלֶיהָ וַתִּלְבָּשׁ בְּגָדֶיהָ אֱלִמְנוּתָהּ: וַיִּשְׁלַח יְהוּדָה אֶת-
 כב גְּדֵי הָעֹזִים בִּיד רָעָהוּ הַעֲדָלְמִי לְקַחַת הָעֲרֹבוֹן מִיַּד הָאִשָּׁה
 כג וְלֹא מִצָּאָהּ: וַיִּשְׁאַל אֶת-אֲנָשֵׁי מְקוֹמָהּ לֵאמֹר אֵיזָה הַקְּדוּשָׁה
 כד הוּא בְּעֵינֵינוּ עַל-הַדֶּרֶךְ וַיֹּאמְרוּ לֹא-הָיְתָה בָּזָה קְדוּשָׁה: וַיָּשֶׁב
 כה אֶל-יְהוּדָה וַיֹּאמֶר לֹא מִצָּאֲתִיהָ וְגַם אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם אָמְרוּ
 כו לֹא-הָיְתָה בָּזָה קְדוּשָׁה: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה תִּקַּח-לָהּ פֶּן נִהְיָה
 כז לְבוֹז הִנֵּה שְׁלַחְתִּי הַגְּדִי הַזֶּה וְאֹתָהּ לֹא מִצָּאֲתָהּ: וַיְהִי וּכְמִשְׁלֹשׁ
 כח חֳדָשִׁים וַיִּגְדֹּל לִיהוּדָה לֵאמֹר זָנְתָה תָמָר כְּלָתְךָ וְגַם הִנֵּה הָרָה

כח לְזָנוּנִים וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הוֹצִיאוּהָ וְתִשְׁדָּף: הוּא מוֹצֵאתָ וְהִיא
שְׁלַחָה אֶל-חַמִּיָּה לֵאמֹר לְאִישׁ אֲשֶׁר-אֵלֶּה לּוֹ אֲנֹכִי הִרָּה
וְתֹאמַר הִכָּר-נָא לְמִי הַחֲתָמָה וְהַפְתִּילִים וְהַמָּטָה הָאֵלֶּה:
ט וַיִּכָּר יְהוּדָה וַיֹּאמֶר צִדְקָה מִמֶּנִּי כִּי-עַל-כֵּן לֹא-נִתְּתִיהָ לְשִׁלָּה
בְּנִי וְלֹא-יִסָּף עוֹד לְדַעְתָּהּ:

א. קרא גם את החוק האשורי (33A) שלפניך.

אִישָׁה כִּי תִשָּׁב בְּבֵית אֲבִיהָ, וּבַעֲלָה מֵת וְיֵשׁ לּוֹ בָּנִים, [תגור] בְּבֵית [שתבחר, אם] אֵין לָהּ [בן,
אחיה יתננה] לְכָל אֶחָד [מִן הַבָּנִים] שִׁיחֻפּוֹן, וְאִם יִרְצָה יִתְּנָהּ לַחֲמִיָּה לְאִישָׁה; אִם בַּעֲלָהּ וְחֲמִיָּה
מָתוּ, וְלֹא אֵין בֶּן, אֲלֻמָּנָה הִיא (מבחינה חוקית). לְכָל מְקוֹם שֶׁתְּחַפּוֹץ תִּלְךְ.

(1) מֵה אִפְשָׁר לְהַסִּיק מִן הַקְטָע מִבְּרֵאשִׁית שֶׁלִּפְנֵיךְ וּמִן הַחֹק הָאשּׁוּרִי עַל הַמַּעֲמָד הַחֹקִי

שֶׁל הָאֲלֻמָּנָה בַּחֲבֵרוֹת הַקְדּוּמוֹת? הַסִּבָּר. (4 נְקוּדוֹת)

(2) עַל פִּי הַקְטָע שֶׁלִּפְנֵיךְ מִבְּרֵאשִׁית, מֵצֵד אֶחָד תִּמְר כְּפוּפָה לְנוֹרְמוֹת שֶׁל הַחֲבֵרָה שְׁבָה הִיא

חִיָּה, וּמֵצֵד אֶחָד הִיא מְפָרָה אוֹתָן.

בְּסָס אֶת שְׁנֵי חֲלָקֵי הַטַּעֲנָה עַל הַכְּתוּב. הַסִּבָּר אֶת דְּבָרֶיךָ. (8 נְקוּדוֹת)

ב. (1) בְּפִסּוּקִים 11-14 בְּקַטַּע שֶׁלִּפְנֵיךְ, מֵצֵד אֶחָד נִרְמֹזֵת בִּיקוּרֹת הַמּוֹפְנִית לַיהוּדָה עַל הַיַּחֲסָ

הַלֹּא-הוּגוֹן כִּלְפֵי תִמְר, וּמֵצֵד אֶחָד נִיכָרֵת הַבְּנָה שֶׁל הַמְּנִיעַ שְׁלוֹ.

בְּסָס אֶת שְׁנֵי חֲלָקֵי הַטַּעֲנָה עַל הַכְּתוּב, וְהַסִּבָּר אֶת דְּבָרֶיךָ. (4 נְקוּדוֹת)

(2) פִּסּוּקִים 25-26 מַעֲיָדִים עַל הַהֲגִינוֹת שֶׁל יְהוּדָה כִּלְפֵי תִמְר.

בְּסָס טַעֲנָה זֹאת עַל הַכְּתוּב, וְהַסִּבָּר אֶת דְּבָרֶיךָ. (4 נְקוּדוֹת)

ותקח

ד

הַאִשָּׁה אֶת־שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַתַּצְפֵּנוּ וַתֹּאמֶר כֵּן בָּאוּ אֵלַי
הַאֲנָשִׁים וְלֹא יָדַעְתִּי מֵאִין הֵמָּה: וַיְהִי הַשָּׁעַר לִסְגֹּר בַּחֲשֹׁךְ
וְהָאֲנָשִׁים יָצְאוּ לֹא יָדַעְתִּי אָנָּה הִלְכוּ הָאֲנָשִׁים רִדְפוּ מֵהָר
אֲחֵרֵיהֶם כִּי תִשְׁגֹּס: וְהִיא הֶעֱלֵתָם הִגָּה וַתִּטְמַנֶּם בַּפֶּשֶׁתִּי
הַעֵץ הָעֲרֻכּוֹת לֵה עַל־הַגָּג: וְהָאֲנָשִׁים רִדְפוּ אַחֲרֵיהֶם דֶּרֶךְ
הַיַּרְדֵּן עַל הַמַּעְבְּרוֹת וְהַשָּׁעַר סָגְרוּ אַחֲרֵי כַּאֲשֶׁר יָצְאוּ
הָרִדְפִים אַחֲרֵיהֶם: וְהִמָּה טָרַם וַיִּשְׁכַּבּוּן וְהִיא עָלְתָה עֲלֵיהֶם
עַל־הַגָּג: וַתֹּאמֶר אֶל־הָאֲנָשִׁים יָדַעְתִּי כִּי־נָתַן ה' לָכֶם
אֶת־הָאָרֶץ וְכִי־נִפְלָה אִמְתְּכֶם עָלֵינוּ וְכִי נִמְגֹּו כָּל־יֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם: כִּי שָׁמַעְנוּ אֶת אֲשֶׁר־הוֹבִישׁ ה' אֶת־מִי
יִסְסוּף מִפְּנֵיכֶם בַּצֹּאתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לְשְׁנֵי מַלְכֵי
הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר בַּעֲבֹר הַיַּרְדֵּן לְסִיחֹן וְלַעֹג אֲשֶׁר הִחְרַמְתֶּם
אוֹתָם: וַנִּשְׁמַע וַיִּמָּס לִבֵּנוּ וְלֹא־קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ
מִפְּנֵיכֶם כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־
יֶהוּ אֶרֶץ מִתַּחַת: וְעַתָּה הִשְׁבַּעוּ־נָא לִי ב' ה' כִּי־עָשִׂיתִי עִמָּכֶם
חֶסֶד וְעָשִׂיתֶם גַּם־אֵתֶם עִם־בֵּית אָבִי חֶסֶד וְנִתַּתֶּם לִי אוֹת
אֱמֶת: וְהִחִיתֶם אֶת־אָבִי וְאֶת־אִמִּי וְאֶת־אֲחֵי וְאֶת־אֲחוֹתַי
וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וְהִצַּלְתֶּם אֶת־נַפְשֹׁתֵינוּ מִמָּוֶת: וַיֹּאמְרוּ
לָהּ הָאֲנָשִׁים נַפְשֵׁנוּ תַּחְתִּיתְכֶם לָמוּת אִם לֹא תִגִּידוּ אֶת־
דְּבָרֵנוּ זֶה וְהָיָה בְּתַת־ה' לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ וְעָשִׂינוּ עִמָּךְ חֶסֶד
וְאֱמֶת: וַתֹּרְדֶם בַּחֲבֹל בְּעֵד הַחֲלוּן כִּי בֵּיתָהּ בְּקִיר הַחוֹמָה
וּבְחוֹמָה הִיא יוֹשֶׁבֶת: וַתֹּאמֶר לָהֶם הִהֲרָה לָבוּ פֶן־יִפְגְּעוּ
בָּכֶם הָרִדְפִים וַנַּחֲבֶתֶם שְׁמָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד שׁוּב הָרִדְפִים
וְאַחֵר תֵּלְכוּ לְדִרְכְּכֶם: וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ הָאֲנָשִׁים נָקִים אָנַחְנוּ
מִשְׁבַּעְתְּךָ הַזֶּה אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ: הִנֵּה אָנַחְנוּ בָּאִים בָּאָרֶץ
אֶת־תַּקְוָת חוּטֵי הַשֶּׁנִּי הַזֶּה תִּקְשְׁרִי בַּחֲלוּן אֲשֶׁר הוֹרְדְתָנוּ
בּוֹ וְאֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ וְאֶת־אֲחִיךָ וְאֶת כָּל־בֵּית אָבִיךָ
תֹּאסִפִּי אֵלֶיךָ הַבֵּיתָה: וְהָיָה כָּל אֲשֶׁר־יֵצֵא מִדִּלְתֵּי בֵּיתְךָ
הַחוּצָה דָּמוּ בְּרֹאשׁוֹ וְאָנַחְנוּ נָקִים וְכָל אֲשֶׁר יִהְיֶה אִתְּךָ בְּבֵית

אֲחֵיוֹתַי

כ דָּמּוּ בְּרָאשֵׁינוּ אֶסְיֵד תִּהְיֶה־בּוֹ: וְאֶסְתַּגִּידִי אֶת־דְּבָרֵנוּ זֶה
כא וְהִינּוּ נָקִים מִשְׁבַּעְתְּךָ אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ: וְתֹאמַר כְּדִבְרֵיכֶם
בְּנִי־הוּא וְתִשְׁלַחֶם וְיִלְכוּ וְתִקְשֹׁר אֶת־תְּקוּת הַשָּׁנָה בַּחֲלוֹן:

א. (1) בדבריה למרגלים אמרה רחב: "ועתה השבעו נא לי בה' כי עשיתי עמכם חסד ועשיתם גם אתם עם בית אבי חסד" (פסוק 12).

הסבר מהו החסד שעשתה רחב עם המרגלים, ומהו החסד שהיא מבקשת שהם יעשו עמה. בסס את דבריך על הכתוב. (4 נקודות)

(2) ציין שניים מן התנאים שהציבו המרגלים לרחב כדי שבקשתה תיענה. בסס את דבריך על הכתוב. (6 נקודות)

ב. קרא פסוקים 15-20 בקטע שלפניך.

על סדר האירועים לפי המתואר בפסוקים 15-20 מקשה הפרשן אברבנאל:

במה שאמרו המרגלים לרחב אחרי הורידה אותם בעד החלון... למה לא אמרו אליה כל זה בהיותם על הגג כשהשביעתם [...] ? שכל נדר [...] אשר יעשה אותם האדם בהיותו אסור ומוכרת אינו קיים. בעבור זה אחר שיצאו מביתה והיו כבר חוצה לעיר אמרו אליה, אל תחשוב שמה שנדרנו בהיותנו טמונים על הגג היה קיים, אינו כן...

(1) מהו הקושי שהפרשן מוצא בסדר האירועים, כפי שהם מתוארים בפסוקים אלה? (6 נקודות)

(2) כיצד הפרשן פותר קושי זה? (4 נקודות)

כח
 בְּעֶד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה
 וְהִיבֵב אִם סִיסְרָא בַּעַד הָאֲשֵׁנָב מְדוּעַ
 בָּשָׁשׁ רָכְבוֹ לָבוֹא מְדוּעַ אַחֲרָיו פָּעַמִּי
 כט
 מִרַּכְבּוֹתָיו: חֲכָמוֹת שְׂרוּתֶיהָ תַּעֲנִינָה אֶפֶר
 ל
 הִיא תִשָּׁיב אֲמַדִּיהָ לָהּ: הֲלֹא יִמְצְאוּ יַחֲלָקוּ
 שְׁלָל רַחֵם רַחֲמָתִים לְרֹאשׁ גִּבּוֹר שְׁלָל
 צְבָעִים לְסִיסְרָא שְׁלָל צְבָעִים
 רַקְמָה צָבַע רַקְמָתִים לְצֹאֲרֵי שְׁלָל:

- א. (1) הבא מן הקטע משופטים שלפניך דוגמה אחת לתיאור היכול לעורר אצל הקורא רחמים כלפי אם סיסרא, והסבר את הדוגמה. (6 נקודות)
- (2) קרא את השיר "אֲמוֹ" שלפניך, מאת חיים גורי.

אֲמוֹ / חיים גורי

לִפְנֵי שָׁנִים, בְּסוֹף שִׁירַת דְּבוּרָה,
 שָׁמַעְתִּי אֶת דּוֹמִית רָכַב סִיסְרָא אֲשֶׁר בּוֹשֵׁשׁ לָבוֹא,
 מִבֵּיט בְּאֲמוֹ שֶׁל סִיסְרָא הַנִּשְׁקָפֶת בַּחֲלוֹן,
 אֲשֶׁה שֶׁפֶס כֶּסֶף בִּשְׁעָרָה.

שְׁלָל צְבָעִים רַקְמָה,
 צָבַע רַקְמָתִים לְצֹאֲרֵי שְׁלָל, רָאוּ הַנְּעוּרוֹת.
 אוֹתָהּ שָׁעָה שָׁכַב בְּאֶהָל כְּגִנְרָדִם.
 יָדָיו רִיקוֹת מְאֹד.
 עַל סִגְטָרוֹ עֲקָבוֹת חֶלֶב, חֲמָאָה וָדָם.

הַדּוֹמִיָּה לֹא נִשְׁבְּרָה אֶל הַסּוּסִים וְאֶל הַמְּרַכְבוֹת,
 גַּם הַנְּעוּרוֹת שִׁתְּקוּ אֶחָת אַחֶר אֶחָת.
 שִׁתְּיָקְתִּי נִגְעָה בִּשְׁתִּיקָתָן.
 אַחֶר זְמַן-מָה שִׁקְעָה הַשֶּׁמֶשׁ.
 אַחֶר זְמַן-מָה כָּבוּ הַדְּמִדּוּמִים.

אַרְבָּעִים שָׁנָה שִׁקְטָה הָאָרֶץ. אַרְבָּעִים שָׁנָה
 לֹא דָהְרוּ סוּסִים וּפָרָשִׁים מִתִּים לֹא נִעְצּוּ עֵינֵי זְכוּכִית.
 אֲבָל הִיא מִתָּה, זְמַן קָצֵר אַחֶר מוֹת בְּנָה.

(מ' שקד [עורכת], לנצח אנג'ל: המקרא בשירה העברית החדשה — אנתולוגיה)

בשיר "אֲמוֹ" חיים גורי מגלה חמלה כלפי אם סיסרא.

בסס קביעה זו על דוגמה אחת מן השיר, והסבר את הדוגמה. (4 נקודות)

/המשך בעמוד 9/

(שים לב: סעיף ב של השאלה בעמוד הבא.)

ב. הבא מן הקטע משופטים שלפניך שתי דוגמאות לביקורת או לאירוניה המופנות כלפי אם סיסרא, והסבר כל דוגמה. (10 נקודות)

/המשך בעמוד 10/

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצִּרְעָה מִמִּשְׁפַּחַת הַדְּנִי
וּשְׁמוֹ מְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עֵקֶרָה וְלֹא יָלְדָה: וַיֵּרָא מֶלֶאךָ ה' אֶל-
הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הִנֵּה-נָא אֶת-עֵקֶרָה וְלֹא יִלְדָתָה וְהָרִית
וְיִלְדָתָ בֶּן: וְעַתָּה הַשְׁמֵרִי נָא וְאֶל-תִּשְׁתִּי יוּן וְשֹׁכֵר וְאֶל-
תֹּאכְלִי כָל-טָמֵא: כִּי הֵנָּךְ הָרָה וְיִלְדָתָ בֶּן וּמִזֶּדֶה לֹא-יֵעֲלֶה
עַל-רֹאשׁוֹ כִּי-נִזְוֵר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעֱר מִן-הַבֶּטֶן וְהוּא יִחַל
לְהוֹשִׁיעַ אֶת-יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: וַתֵּבֵא הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר
לְאִישָׁהּ לֵאמֹר אִישׁ הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי וּמְרָאָהוּ כְּמִרְאָה מֶלֶאךָ
הָאֱלֹהִים נֹרָא מְאֹד וְלֹא שְׁאַלְתִּיהוּ אִי-מִזֶּה הוּא וְאֶת-שְׁמוֹ
לֹא-הִגִּיד לִי: וַיֹּאמֶר לִי הֵנָּךְ הָרָה וְיִלְדָתָ בֶּן וְעַתָּה אֶל-תִּשְׁתִּי
יוּן וְשֹׁכֵר וְאֶל-תֹּאכְלִי כָל-טָמֵא כִּי-נִזְוֵר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעֱר
מִן-הַבֶּטֶן עַד-יוֹם מוֹתוֹ:

וַיַּעֲתֵר מְנוּחַ אֶל-ה' וַיֹּאמֶר בִּי אֲדוֹנִי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
שָׁלַחַת יְבוֹא-נָא עוֹד אֵלֵינוּ וְיִזְכְּנוּ מִהַנְּעִשָׂה לְנֶעֱר הַיּוֹלֵד:
וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים בְּקוֹל מְנוּחַ וַיֵּבֵא מֶלֶאךָ הָאֱלֹהִים עוֹד אֶל-
הָאִשָּׁה וְהִיא יוֹשֶׁבֶת בְּשֹׁדָה וּמְנוּחַ אִישָׁהּ אֵין עִמָּה: וַתִּמְהַר
הָאִשָּׁה וַתֵּרֶץ וַתִּגַּד לְאִישָׁהּ וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה נֹרָאָה אֵלַי
הָאִישׁ אֲשֶׁר-בָּא בְיוֹם אֵלַי: וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ מְנוּחַ אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ
וַיָּבֵא אֶל-הָאִישׁ וַיֹּאמֶר לוֹ הֵאֱתָה הָאִישׁ אֲשֶׁר-דִּבַּרְתָּ אֶל-
הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אָנֹכִי: וַיֹּאמֶר מְנוּחַ עַתָּה יָבֹא דְבָרִיךָ מִה־יְיָהּ
מִשְׁפַּט-הַנֶּעֱר וּמַעֲשָׂהוּ: וַיֹּאמֶר מֶלֶאךָ ה' אֶל-מְנוּחַ מְכַל
אֲשֶׁר-אָמַרְתִּי אֶל-הָאִשָּׁה תִּשְׁמֹר: מְכַל אֲשֶׁר-יֵצֵא מִגִּפְּנֵי הַיָּין
לֹא תֹאכַל וַיּוּן וְשֹׁכֵר אֶל-תִּשְׁתָּ וְכָל-טָמֵא אֶל-תֹּאכַל כָּל
אֲשֶׁר-צִוִּיתִיָּהּ תִּשְׁמֹר: וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל-מֶלֶאךָ ה' נַעֲצֹדָה-
נָא אוֹתְךָ וְנַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ גְּדִי עֲזִים: וַיֹּאמֶר מֶלֶאךָ ה' אֶל-
מְנוּחַ אִם-תַּעֲצֹרְנִי לֹא-אֲכַל בְּלַחֲמְךָ וְאִם-תַּעֲשֶׂה עִלָּה לִּי ה'
תַּעֲלֶנָּה כִּי לֹא-יָדַע מְנוּחַ כִּי-מֶלֶאךָ ה' הוּא: וַיֹּאמֶר מְנוּחַ
אֶל-מֶלֶאךָ ה' מִי שָׁמַךְ כִּי-יָבֹא דְבָרִיךָ וּכְבֹּדְנוֹךָ: וַיֹּאמֶר
לוֹ מֶלֶאךָ ה' לְמָה זֶה תִּשְׁאָל לִשְׁמִי וְהוּא פְּלָאִי: וַיָּקָם מְנוּחַ
אֶת-גְּדִי הָעֲזִים וְאֶת-הַמִּנְחָה וַיַּעַל עַל-הַצּוּר לַה' וּמִפְּלֵא

דְּבָרֶךָ

כ לַעֲשׂוֹת וּמִנּוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאִים: וַיְהִי בַעֲלוֹת הַלֵּהָב מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ
הַשְּׁמִימָה וַיַּעַל מִלֵּאךְ-הָ בָלֶהָב הַמִּזְבֵּחַ וּמִנּוּחַ וְאִשְׁתּוֹ
כא רָאִים וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם אֲרֻצָּה: וְלֹא-יָסַף עוֹד מִלֵּאךְ הָ
לְהֵרָאָה אֶל-מִנּוּחַ וְאֶל-אִשְׁתּוֹ אִזּוּ יָדַע מִנּוּחַ כִּי-מִלֵּאךְ הָ
כב הוּא: וַיֹּאמֶר מִנּוּחַ אֶל-אִשְׁתּוֹ מוֹת נָמוּת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ:
כג וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ לוֹ חֲפִיץ הָ לְהַמִּיתֵנוּ לֹא-לִקַּח מִיָּדֵנוּ
עֲלָה וּמִנְחָה וְלֹא הִרְאֵנוּ אֶת-כָּל-אֱלֹהִים וְכַעַת לֹא הַשְּׁמִיעֵנוּ
כְּזֹאת:

בתחילה התגלה המלאך אל אשת מנוח ולא אל מנוח עצמו.

אברבנאל בפירושו מסביר עניין זה כך:

הטעם שלא בא המלאך אל מנוח ובא אל האשה הוא להיותה [...] יותר מוכנת בשכלה ובחכמתה.

א. בסס פירוש זה על שתי ראיות הנוגעות להתנהגות של האִשָּׁה בקטע שלפניך, והסבר אותן.

(10 נקודות)

ב. בסס פירוש זה על שתי ראיות הנוגעות להתנהגות של מִנּוּחַ בקטע שלפניך, והסבר אותן.

(10 נקודות)

6. קרא שמואל ב, י"ד, 4-11.

וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַתְּקַעִית
 אֶל-הַמֶּלֶךְ וַתִּפֹּל עַל-אַפֶּיהָ אֶרֶץ וַתִּשְׁתַּחוּ וַתֹּאמֶר הוֹשֶׁעָה
 הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר-לָהּ הַמֶּלֶךְ מַה-לָּךְ וַתֹּאמֶר
 אֲבֹל אִשָּׁה-אַלְמָנָה אֲנִי וַיָּמָת אִישִׁי: וְלִשְׁפַחְתְּךָ שְׁנֵי בָנִים
 וַיִּנְצְוּ שְׁנֵיהֶם בַּשָּׂדֶה וַאֲנִי מִצִּיל בֵּינֵיהֶם וַיָּכּוּ הָאֶחָד אֶת-הָאֶחָד
 וַיָּמָת אוֹתוֹ: וְהִנֵּה קָמָה כָּל-הַמִּשְׁפָּחָה עַל-שְׁפַחְתְּךָ וַיֹּאמְרוּ
 תָנִי וְאֶת-מִכָּה אַחִיו וְנִמְתְּהוּ בִּנְפֹשׁ אַחִיו אֲשֶׁר הָרַג וְנִשְׁמִידָה
 גַּם אֶת-הַיּוֹדֵשׁ וְכָבְדוּ אֶת-גִּחְלָתִי אֲשֶׁר נִשְׁאַרָה לְבִלְתִּי שׁוֹם-
 לְאִישִׁי שֵׁם וְשִׁאֲרִית עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה: וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ אֶל-הָאִשָּׁה לָכִי לְבֵיתְךָ וְאֲנִי אֶצְוֶה עֲלֶיךָ: וַתֹּאמֶר
 הָאִשָּׁה הַתְּקַוְעִית אֶל-הַמֶּלֶךְ עָלַי אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ הָעוֹן וְעַל-בֵּית
 אָבִי וְהַמֶּלֶךְ וְכִסְאוֹ נָקִי: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הַמְדַּבֵּר
 אֱלֹהֶיךָ וְהִבָּאתוֹ אֵלַי וְלֹא-יִסֹּף עוֹד לִגְעַת בְּךָ: וַתֹּאמֶר יִזְכָּר-
 נָא הַמֶּלֶךְ אֶת-הָאֱלֹהֶיךָ מִהֲרַבִּית גֹּאֵל הָדָם לִשְׁחַת וְלֹא
 יִשְׁמִידוּ אֶת-בְּנֵי וַיֹּאמֶר חִי-הָאֵס-יִפֹּל מִשְׁעֶרֶת בִּנְךָ
 אֶרֶץ:

א. קרא פסוקים 4-7 בקטע שלפניך.

- האישה המספרת לדוד על המקרה שקרה לה, הדומה למקרה אבשלום ואמנון, מבליטה שתי עובדות בסיפור: היא אלמנה, והבן הרוצח הוא היחיד שנותר לה.
- (1) ציין מטרה אחת שביקשה האישה החכמה להשיג באמצעות הבלטת ההבדלים בין המקרים. (4 נקודות)
- (2) ציין והסבר אמצעי ספרותי אחד בפסוקים אלה שהאישה החכמה משתמשת בו, והסבר מה ביקשה להשיג באמצעותו. (8 נקודות)

ב. קרא פסוקים 8-11 בקטע שלפניך.

- אף על פי שהמלך נענה לאישה, היא ממשיכה לנהל דר־שיח עמו.
- מה הייתה מטרת האישה בהמשך הדר־שיח עם המלך, ומה בדברי המלך מלמד שהיא השיגה את מטרתה? (8 נקודות)

שים לב: המשך הבחינה בעמוד 14.

ויהי

רַעַב בַּיָּמִי דָּוִד שְׁלֹשׁ שָׁנִים שָׁנָה אַחֲרֵי שָׁנָה וַיִּבְקֹשׁ דָּוִד אֶת־
פָּנָי ה' וַיֹּאמֶר ה' אֶל־שָׁאוּל וְאֶל־בֵּית

הַדָּמִים עַל אֲשֶׁר־הִמִּית אֶת־הַגִּבְעֹנִים׃ וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ
לַגִּבְעֹנִים וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם וְהַגִּבְעֹנִים לֹא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה כִּי

אֶסְמִיתֶם הָאֲמֹדִי וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁבָּעוּ לָהֶם וַיִּבְקֹשׁ שָׁאוּל
לְהַכֹּתָם בְּקִנְאָתוֹ לִבְנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיהוָה׃ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־

הַגִּבְעֹנִים מָה אַעֲשֶׂה לָכֶם וּבִמָּה אֲכַפֵּר וּבְרָכּוֹ אֶת־נַחֲלַת
ה' וַיֹּאמְרוּ לוֹ הַגִּבְעֹנִים אֵין־לִי כֶסֶף וְזָהָב עִם־שָׁאוּל וְעִם־
לָנוּ

בֵּיתוֹ וְאֵין־לָנוּ אִישׁ לְהַמִּית בְּיִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר מִה־אַתֶּם
אֹמְרִים אַעֲשֶׂה לָכֶם׃ וַיֹּאמְרוּ אֶל־הַמֶּלֶךְ הַאִישׁ אֲשֶׁר כָּלָנוּ

וְאֲשֶׁר דָּמָה־לָנוּ נִשְׁמָדָנוּ מִהַתִּיצֵב בְּכָל־גִּבְלֵי יִשְׂרָאֵל׃ יִנָּתֶן־
לָנוּ שִׁבְעָה אֲנָשִׁים מִבְּנֵי וְהוֹקֵעֲנוּם ל' ה' בַּגִּבְעָת שָׁאוּל בַּחִיר
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֲנִי אֶתֶּן׃ וַיַּחֲמַל הַמֶּלֶךְ עַל־

מַפִּיבֶשֶׁת בֶּן־יְהוֹנָתָן בֶּן־שָׁאוּל עַל־שִׁבְעַת ה' אֲשֶׁר בִּינָתָם
בֵּין דָּוִד וּבֵין יְהוֹנָתָן בֶּן־שָׁאוּל׃ וַיִּקַּח הַמֶּלֶךְ אֶת־שֵׁנִי בְנִי

רִצְפָּה בַת־אִיֶּה אֲשֶׁר יָלְדָה לְשָׁאוּל אֶת־אַרְמֹנִי וְאֶת־
מַפְבֹּשֶׁת וְאֶת־חֲמִשָּׁת בְּנֵי מִיכָל בַת־שָׁאוּל אֲשֶׁר יָלְדָה

לְעֹדְרִיאֵל בֶּן־בְּרִזְלִי הַמַּחֲלָתִי׃ וַיָּתֵּן־לָם בֵּיד הַגִּבְעֹנִים וַיִּקְעִם
בְּהָר לִפְנֵי ה' וַיִּפְּלוּ שִׁבְעָתִים יָחַד וְהֵם הִמָּתּוּ בַּיָּמִי קִצִּיר

בְּרֵאשִׁית תַּחֲלַת קִצִּיר שְׁעָרִים׃ וַתִּקַּח רִצְפָּה בַת־אִיֶּה אֶת־
הַשֶּׁקֶ וַתִּטָּהּוּ לָהּ אֶל־הַצֹּר מִתַּחֲלַת קִצִּיר עַד נִתְּךְ־מִים

עֲלֵיהֶם מִן־הַשָּׁמַיִם וּלֹא־נִתְּנָה עֹף הַשָּׁמַיִם לִנְוֹחַ עֲלֵיהֶם יוֹמָם
וְאֶת־חַיִּת הַשָּׂדֶה לַיְלָה׃ וַיַּגֵּד לְדָוִד אֶת אֲשֶׁר־עָשְׂתָה רִצְפָּה

בַת־אִיֶּה פִלְגַּשׁ שָׁאוּל׃ וַיֵּלֶךְ דָּוִד וַיִּקַּח אֶת־עַצְמוֹת שָׁאוּל
וְאֶת־עַצְמוֹת יְהוֹנָתָן בְּנוֹ מֵאֵת בַּעֲלִי יְבִישׁ גִּלְעָד אֲשֶׁר

גָּבְּוּ אֹתָם מִרְחֹב בֵּית־שֵׁן אֲשֶׁר תְּלוּם שֵׁם הַפְּלִשְׁתִּים
בְּיוֹם הַכּוֹת פְּלִשְׁתִּים אֶת־שָׁאוּל בַּגִּלְבָּע׃ וַיַּעַל מִשֶּׁם אֶת־
עַצְמוֹת שָׁאוּל וְאֶת־עַצְמוֹת יְהוֹנָתָן בְּנוֹ וַיֹּאסְפוּ אֶת־עַצְמוֹת

הַמּוֹקֵעִים׃ וַיִּקְבְּרוּ אֶת־עַצְמוֹת־שָׁאוּל וַיהוֹנָתָן בְּנוֹ בְּאֶרֶץ
בְּנִימִן בְּצִלְע בְּקִבְרֵי קִישׁ אֲבִיו וַיַּעֲשׂוּ כָל אֲשֶׁר־צִוָּה הַמֶּלֶךְ

וַיַּעֲתֵר אֱלֹהִים לְאֶרֶץ אַחֲרֵי־כֵן׃

שבעתם
והמה
בתחלת

תלאוס שמה
פלשתים

א. קרא פסוק 10 בקטע שלפניך.

קרא גם את הפרשנות של מ' בן ישר שלפניך, המסבירה את המעשה של רצפה בת איה. ... לאחר מעשה, עיכבה רצפה בת איה את קבורתם, אף הניחה את הגוויות על הצור [...] דם נקי שנשפך ארצה מבלי שכוסה ונקבר [...] ממשיך לזעוק השמימה. משום כך לא דאגה רצפה לקבורת המומתים ואף עיכבה קבורתם [...] בעיני רצפה היה דם נקי, לפי שלא נהרגו על פי דין ישראל. (מ' בן ישר, "עיון בפרשת רצפה בת איה")

(1) מדוע לדעת מ' בן ישר עיכבה רצפה בת איה את הבאתם לקבורה של המומתים?

(6 נקודות)

(2) כיצד חוק הלנת תלוי, המוזכר ב**דברים**, כ"א, 22-23, עשוי להדגיש את הכוונה של

רצפה בת איה שציינת בסעיף (1)? נמק את דבריך. (6 נקודות)

ב. קרא פסוקים 8-9 בקטע שלפניך.

קרא גם את השורות שלפניך מן השיר "כל הקיץ ישיבה רצפה בת איה", מאת ש' שפרה.

[...]

וַיְדַי

דָּוֶד כְּמוֹ תַּמִּיד לֹא שָׁכְבוּ אֶת הַדָּם. אָבִי,

אָבִי, שְׂאוֹל אָבִי, מוֹקֵעַ עַל חוֹמַת בֵּית

שְׁאֵן פָּחַד דָּוֶד גַּם אַחֲרֵי מוֹת. בֵּן לֹו הָיָה לִי אָדָם

תִּלְתָּלִים אֲזִי יִשְׁבְּתִי תַּחְתָּיהָ

פּוֹרֶשֶׁת שֶׁקַּע עַל הַצּוֹר.

(מ' שקד [עורכת], **לנצח אנגנך: המקרא בשירה העברית החדשה** — אנתולוגיה)

הדוברת בשיר היא מיכל בת שאול, אשת דוד. מזיהוי זה משתמעת מן השיר ביקורת חריפה

על מעשי דוד, המתוארים בפסוקים 8-9 בקטע שלפניך.

הסבר את הביקורת. (8 נקודות)

וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֹד אֱלֹהֵי שׁוֹנָם
וּשְׁם אִשָּׁה גְדוֹלָה וּתְחֹזֶק־בָּהּ לֹאכַל-לֶחֶם וַיְהִי מְדֵי עֲבָדָיו יֹסֵר
שְׁמָה לֹאכַל-לֶחֶם: וַתֹּאמֶר אֶל-אִשָּׁה הַגְּדוֹלָה יָדְעָתִי כִּי
אִישׁ אֱלֹהִים קָדוֹשׁ הוּא עָבַד עָלֵינוּ תַּמִּיד: נַעֲשֶׂה-נָא עֲלֵיתָ
קִיר קֶטְנָה וְנָשִׂים לוֹ שֵׁם מִטָּה וּשְׁלָחַן וּכְסֵא וּמִנְדָּה וְהִיא
יָבֵאָה אֵלֵינוּ יֹסֵר שְׁמָה: וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא שְׁמָה וַיֹּסֵר אֶל-
הָעֹלָה וַיִּשְׁכַּב שְׁמָה: וַיֹּאמֶר אֶל-גִּיתָזִי נַעֲדוּ קְרָא לְשׁוֹנָמִית
הַזֹּאת וַיִּקְרָא-לָהּ וַתַּעֲמֹד לִפְנֵיהֶם: וַיֹּאמֶר לוֹ אִמְרָנָה אֵלֶיהָ
הִנֵּה חֲרַדְתָּ אֵלֵינוּ אֶת-כָּל-הַחֲרָדָה הַזֹּאת מָה לַעֲשׂוֹת לָךְ
הַיֵּשׁ לְדַבֵּר-לָךְ אֶל-הַמֶּלֶךְ אוֹ אֶל-שָׂר הָעֵצָא וַתֹּאמֶר בְּתוֹךְ
עַמִּי אֲנִכִּי יִשְׁבֶּת: וַיֹּאמֶר וּמָה לַעֲשׂוֹת לָהּ וַיֹּאמֶר גִּיתָזִי אֲבֹל
בֵּין אֵין-לָהּ וְאִשָּׁה זָקֵן: וַיֹּאמֶר קְרָא-לָהּ וַיִּקְרָא-לָהּ וַתַּעֲמֹד
בַּפֶּתַח: וַיֹּאמֶר לְמוֹעֵד הַזֶּה כָּעֵת חַיָּה אֲתִי חֲבֵקֶת בֵּין וַתֹּאמֶר
אֶל-אֲדֹנָי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל-תִּכְזֹּב בְּשַׁפְּתֶיךָ: וַתַּהַר הָאִשָּׁה
וַתֵּלֶד בֵּין לְמוֹעֵד הַזֶּה כָּעֵת חַיָּה אֲשֶׁר-דִּבֶּר אֵלֶיהָ אֱלֹהֵי שָׁעָ:
וַיִּגְדַּל הַיֵּלֶד וַיְהִי הַיּוֹם וַיֵּצֵא אֶל-אֲבִיו אֶל-הַקְּצֵרִים: וַיֹּאמֶר
אֶל-אֲבִיו רֹאשִׁי וְרֹאשִׁי וַיֹּאמֶר אֶל-הַנֶּעֱדָר שְׂאֵהוּ אֶל-אִמּוֹ:
וַיִּשְׂאֵהוּ וַיְבִיאֵהוּ אֶל-אִמּוֹ וַיֵּשֶׁב עַל-בְּרִכָּיהָ עַד-הַצֹּהָרִים
וַיָּמָת:

א. יש הטוענים כי בפסוקים 12-16 אלישע מפגין גישה מתנשאת כלפי האישה הגדולה משונם.

בסס את הטענה על שתי ראיות מן הכתוב. הסבר את דבריך. (8 נקודות)

ב. קרא פסוק 16 בקטע שלפניך ואת פירוש רד"ק שלפניך לפסוק זה.

אפשר שנאמר לו באותה העת בנבואה או אמר מלבו ובטח באל יתברך שיקיים דברו.

(1) הסבר איזה קושי בפסוק רד"ק מנסה לתרץ בפירושו. (6 נקודות)

(2) לאיזה משני התירוצים שרד"ק מביא בפירושו עשוי להיות ביסוס בדברי האישה

בפסוק 16? הסבר. (6 נקודות)

בהצלחה!